

Ptačí pohádky

**MARTINA
BOUČKOVÁ**

**ILUSTROVALA
KLÁRA ZOUFALÁ**

edika.

Ptačí pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Boučková

Ptačí pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ptačí pohádky

Martina Boučková
Ilustrovala Klára Zoufalá

edika.

© Martina Boučková, 2025

Illustrations © Klára Zoufalá, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-266-2035-8

ISBN e-knihy 978-80-266-2110-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Obsah

Slunce zaklepalo do oken: „Čekám tu na tebe. Půjdeš ven?“	7
Špaček Tomík	9
Vrabčák, malý neposeda	15
O slunečním princí	21
Kos, brouzdálko a bílé pírko	27
Mlčenlivý čáp	33
Datel, lékař lesních stromů	39
Sojka, lesní strážce	45
Co nás vlaštovky naučily	51
Detektivní pátrání	57
Náš nejmenší ptáček	63
Kdo zachránil babiččiny růže?	69
Královna všech rybníků a řek	75

Slunce zaklevalo do oken: „Čekám tu na tebe. Půjdeš ven?“

Mí milí čtenáři,

vy, kteří jste zvědaví, díváte se pečlivě kolem sebe, a proto mnohdy vidíte více nežli ostatní. Máte rádi chytré příběhy, a co se v nich dozvíte, o tom si rádi povídáte. Vám tedy, mí milí, slibuji, že tato knížka vám dá ještě o trochu víc: Když po přečtení vyrazíte ven, spatříte ve světě něco nového, co se dříve před vašimi zraky ukrývalo.

Venku je pro každého připraveno mnoho krásných a jedinečných okamžiků, s nimiž je den hned zajímavější a život bohatší. Když si třeba potichoučku sednete do trávy a díváte se kolem sebe, můžete spatřit, jak se na větvi stromu čepýří nějaký ptáček, po nebi jich tančí celé hejno či o kus dál si další sám plachtí vzduchem, jako by ho nebe nadnášelo. Jakkak se ti všichni ptáčci jmenují a k čemu je svět potřebuje? Proč dělají to, co dělají? Jak žijí, co je pro ně důležité a co jim dělá radost? Či co dobrého mají k snědku ve svém ptačím jídelníčku?

Některé odpovědi vám může dát tato knížka. Je o ptácích všude kolem nás. Otevřete okno, slyšíte jejich zpěv. Procházíte ulicí, parkem, zahradou či lesem a jsou vám nablízku. Jsou v korunách stromů, v trávě nebo odpočívají na hladině řeky. Mohou být pestrobarevní, stejně jako nenápadní. Někdy překvapivě velcí, až se tají dech, jindy drobní, sotva do dlaně.

A nebudete v poznávání ptáčků sami. Příběhy vás bude provázet zvědavá Anežka se svou rodinou a jezevčíkem Bobinou.

Přeji krásné čtení.

Martina Bonclurová

Špaček Tomík

Co je to za kouzla, že nám svět z výšky připadá tak malý? Domy vypadají jako krabičky od sirek, co se vejdou do dlaně, a lidé jako mravenci, zabalení v šálách a čepicích. Však je podle kalendáře teprve začátek března. Tady začíná náš příběh.

Koruny stromů jsou ještě holé. Studený vítr štípe do tváří. Sníh pomalu taje. Ze sněžných ostrůvků nedočkavě vystrkují bílé okvětní lístky sněženky, aby přilákaly jaro. Každý se na něj těší. I špačkové poznali, že nastal čas vydat se domů. Letěli s přestávkami téměř dva tisíce kilometrů. Nic na světě by je neodradilo od návratu do míst, kde špaččí tátové a mámy poznali svou lásku. A stejnou zkušenost by chtěli dopřát i svým dětem. Snad se v té naší krásné zemi také zamilují.

Špačci jsou prostě takoví: jsou šťastní, že mohou být spolu jako jedna velká rodina. Rádi také na obloze předvádějí své společné velkolepé vystoupení. Stovky, ba tisíce špačků se mezi sebou proplétávají doleva a doprava, jako by za letu tančili mezi chomáčky mraků, a přitom do sebe nikdy nenarazí.

Mezi všemi špačky byl i jeden, kterému budeme říkat Tomík. Doopravdy se tak nejmenuje, ale špaččí řeč je pro lidi příliš složitá. Je to samé vrzání a skřípání. Aspoň nám to tak připadá. Tak mu prostě budeme říkat Tomík. To zvládne říct každý.

Tomík brzy oslaví své první narozeniny. To jsou věci! Kdyby byl lidské mládě, zvládal by sotva chodit. Ale u ptáků je to jiné.

I špačkové rostou rychle, jinak by cestu na jih a za pár měsíců zase zpátky nezvládli. Ve špaččích očích byl tak Tomík už skoro dospělý. Již brzy se oblékne do svatebních šatů, jaké špačkové při této příležitosti nosí.

„Maminko, proč jsme sem vůbec letěli? Nebylo nám v severní Africe lépe?“ ptal se Tomík a podmračeně se díval na všechny ty studené kaluže a zasněžené střechy.

„Už jsem ti to říkala, chlapče. Ukážu ti, kde jsi vyrostl, kde ses učil létat...“ utěšovala ho maminka.

„Jenže tady je zima. A mně se tu nelíbí,“ zlobil se dál Tomík. Kdepak! V severní Africe bylo vše – jak se říká – přímo u zobáčku. Ale tady? Je tu nevlídno... Jaký to má smysl sem letět?

„Věř mi, brzy si to tu zamiluješ. A budeš se chtít sem pokaždé vracet,“ dodala maminka.

Tomík si hned hleděl, co by kde sezobl. Tu broučka, nebo aspoň mravence. A hledme, žízala! Taková pochoutka! Stejně tak obdivoval jednoho ze svých bratrů, který byl učenlivější než všichni ostatní. Uměl už napodobit dvanáct jiných ptačích zvuků, zatímco Tomík zvládal jen vrabčáky a kosy.

Špačkové jsou totiž pěkní filutové. Ale ne jediní mezi ptáky. Někteří ptáci si zpívají jen svou písničku, zato druzí odkoukají zpěv dalších opeřenců a pak ho směle napodobují. Když se to tak vezme, je to jako učení cizích jazyků. Je vidět, že špačkové jsou velmi chytrí.

Sníh se pomalu rozpustil a z hlíny vyrašila první světle zelená tráva. Brzy nato ji pokryl koberec drobných žlutých a bílých kvítků. Hned bylo víc slunce a tepla a Tomík si začal všimnout i dalších věcí. Třeba toho, že se mu změnila peříčka. Najednou byla lesklá, černá s mnoha výraznými skvrnkami. A jak se ten nový svatební kabátek

třpytil! Když se o jeho pírka opřel sluneční paprsek, zářila zelenými, fialovými až modrými odlesky! Zobáček měl krásně žlutý, oči mu ztmavly do čokoládově hnědé. Moc mu to slušelo.

Seskočil hrdě na trávu a začal se čistit jako ostatní špačci. Aby mu ta krása snad nevybledla! Nabral do zobáčku několik mravenců a hbitě je vkládal mezi peříčka. A hned další a další. Zvláštní, říkáte si? Že by snad mravenci čekali na trávníku s žínkou a šamponem, než kolem poletí špaček? No, je to trochu jinak. Mravenec se v tu chvíli zlobí, že ho lapil nějaký naporáděný pták, tak ho chce za trest postříkat svou štíplavou kyselinou, aby mu dal co proto. Jenže špačka to vůbec nepálí, zato se mu pročistí peříčka.

Tomík si už netesknil po severní Africe. Měl nový kabátek, svou velkou úžasnou rodinu, a dokonce zaznamenal jednu špaččí slečnu, která po něm pořád pokukovala.

Vypadalo to na další skvělý den. Velká část hejna seděla na drátech, různě skřípala a vrzala, vlastně si tak spolu povídali, někdo už odlétl pryč, protože se zamiloval a začal stavět hnízdo, když vtom se ozvala strašlivá rána.

„Já vám dám!“ zamručel mužský hlas. „Pěkně se tu řadíte, jen čekáte, až přijde léto, a pak mi sezobnete celou úrodu!“ zlobil se onen starý muž. Měl v ruce brokovnici a už mířil. Prásk! Spousta špačků vzlétla pryč, jen někteří ještě zůstali sedět na drátech. Stejně jako Tomík, který vůbec nechápal, co se to děje.

A zase: Prásk! Další rána! Zbytek hejna zamával křídly a pelášil pryč.

Až na Tomíka. Tomu se zamotala hlava. Měl pocit, jako by ho někdo zasáhl přímo do srdce. Než se nadál, spadl mezi kamínky a trsy trávy.

Žádná další rána se neozvala. Starý muž byl spokojený. Všichni špačci odlétli. Tomík zatím ležel, slabě oddechoval a svět kolem mu přišel takový celý rozmazaný.

Po chvíli k němu přišlo cosi, co vypadalo jako chlupatý párek na čtyřech krátkých nožičkách. Začalo ho to očuchávat a olizovat mokrým jazykem.

„Fuj, Bobino!“ vykřikl dívčí hlas. To byla Anežka. A ten párek na nožičkách byl jezevčík Bobina. „Co to tam máš?“ ptala se. Když spatřila Tomíka, jak mžourá očima a lehce se chvěje, pochopila, že je živý. Nevěděla, co si počít, a tak vytáhla z batůžku kapesník a misku od svačiny a opatrně ho do ní položila. „Musíme jít na veterinu. Neboj se, Bobino,“ uklidňovala svou fenku, „to je kvůli tomu ptáčkovi. Ty žádnou injekci nedostaneš.“

Ale je pravda, že když Anežka dorazila k panu veterináři, Bobina hned hledala únikovou cestu. Tahala za vodítko a kňourala. „Ty jsi mi ale hrdinka,“ mračila se Anežka. „Copak nevidíš, že tu máme zraněného ptáčka?“ Bobina se ani za mák nestyděla a pořád se snažila proklouznout, až se s vodítkem zamotala mezi Anežčiny nohy. Naštěstí se otevřely dveře a v nich stál pan veterinář. Chtěl přivítat Bobinu, ale ta se tvářila, že je neviditelná. Alespoň tedy vysvobodil Anežčiny nohy z vodítka. „Kohopak mi to neseš?“ zeptal se.

Když prohlédl špačka, řekl: „Nemusíš se bát, nic mu není. Nemá ani zraněné křídlo. Nejspíš se něčeho lekl, a tak spadl a uhodil se. Dej ho někam na klidné místo, aby neměl strach a nikdo mu neublížil. Pak vedle něho polož malou misku s vodou, aby se mohl napít. Možná už ráno odletí za svým hejnem.“

Na jednu stranu byla Anežka ráda, že je špaček v pořádku. Však to nejspíš byla právě ona, kdo mu zachránil život! Na druhou stranu

ale byla smutná. Chtěla se o něho starat, hladit ho, krmit do zobáčku. Prostě dělat spoustu věcí, ne jen ho někam dát. A nic víc.

„Ale copak?“ zeptal se veterinář. „Není to snad tak lepší? Vždyť by to ani nebylo spravedlivé. Představ si, že ty bys upadla, rozbila si koleno, kolem by šel nějaký obr, vzal tě do náruče a řekl si: ‚To je krásná holčička. Uzdravím jí kolínko, budu se o ni starat a krmit ji žížalami a ona za to se mnou zůstane napořád.‘“

„Fuj, já přece žížaly nejím!“ kroutila se Anežka.

„Dělám si z tebe legraci. Ale ty víš, co jsem tím chtěl říct.“

A opravdu. Druhého dne byl pelíšek u otevřeného okna prázdný. Ještě než Tomík zamával křídly, rozhlédl se po místnosti. Tolik nového a neznámého! Mohl by to prozkoumat, ale neměl čas. Nejvíce ho v tu chvíli trápilo, že je bez své rodiny. Stoupl si na parapet, vzlétl do výšky a zapřísahal se, že bude lítat nad celým okolím tak dlouho, dokud ji nenajde. Protože bez rodiny by mu určitě puklo srdíčko.

Jaké to bylo přivítání a velká radost, když se s nimi konečně shledal! Toho štěbetání, vrzání a skřípání! Přehlušilo to i štěkot psů z vesnice! Tomík si také všiml, jak na něm může krásná špaččí slečna oči nechat. I on svým pohledem prozradil, že mezi všemi špačky byla právě ona pro něho ta nejkrásnější. Maminka měla pravdu, že si tohle místo zamiluje. Přes všechna úskalí je tu něco navíc, kvůli čemu se špačci vždycky rádi vracejí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ptačí pohádky.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.